

Joan Noves

Neix el 6 d'abril de 1946 a Barcelona. Després de llicenciar-se en enginyeria química a l'Institut Químic de Sarrià, des de l'any 1971 al 1981 es dedica obsessivament a escriure poesia. Va escriure intensament poesia als anys setanta i la va publicar als anys vuitanta del segle passat, sobretot recollida en els llibres *Somnis i malsons* (Editorial Moll, 1980) i *Timbals de primavera* (Llibres del Mall, 1986), i no va tornar a publicar més llibres de poesia fins *La destrucció* (El Cep i la Nansa, 2014). També va publicar, al mateix temps, *La secreta joventut* (El Cep i la Nansa, 2014), que recull la seva poesia de la primera època. Aleshores va defensar i practicar una poesia que, mantenint la consistència formal, enllaçava amb una línia d'arrel romàntica i existencial que el noucentisme i el realisme, allargassant-se en el temps, sembla que havien obviat.

“A la dècada dels anys vuitanta —recorda al seu web <http://www.joannoves.com> —vàrem començar a fer recitals de poesia a tres, amb Ricard Creus (que havia publicat un llibre que em semblava esplèndid: 36 poemes a partir del 36) i amb Josep Palau i Fabre. Tots els recitals tenien el mateix format: Palau i Fabre (que era el de més edat de nosaltres i a mi em portava vint-i-nou anys) seia al mig, Creus (que em portava divuit anys) a la seva dreta i jo a la seva esquerra. Llegíem de manera asimètrica, a vegades un de nosaltres callava una estona i dialogaven el altres dos amb el seus poemes.” Els primers tingueren lloc a l'emblemàtic Zeleste del barri de la Ribera de Barcelona, just al costat de Santa Maria del Mar. El penúltim tingué lloc al primer festival de poesia que el 2003 es va fer just després de la inauguració de la Fundació Palau a Caldes d'Estrac, i l'any següent el darrer, als Banys Àrabs de Girona.

Va ser amic personal de Josep Palau i Fabre i actualment es el president de la Fundació Palau.